

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J.M.**, zastoupený Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného č. j. MF-8031/2016/3901-5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2020, č. j. 6 Af 32/2017 - 38,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2020, č. j. 6 Af 32/2017 - 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva Financí č. j. MF-8031/2016/3901-5 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Alexandra Klimeše, na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta (druhá) žádost žalobce podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o prominutí zbývající části penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2008, č. j. 39/54 280/208-392, tuto druhou žádost žalobce zamítl. Toto rozhodnutí o zamítnutí žádosti bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 9 Ca 390/2008 - 40. O druhé žádosti žalobce rozhodl žalovaný znovu dne 30. 8. 2010 pod č. j. 051/37-375/2010 - 392 tak, že tuto žádost opět zamítl. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 10 Af 56/2010 - 60. Rovněž třetí rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti ze dne 16. 5. 2013, č. j. MF-42036/2013/3901, bylo zrušeno, a to rozsudkem městského soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 8 Af 40/2013 – 59, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Poté následovalo vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí č. j. MF-8031/2006/3901-5, které bylo žalobci doručeno dne 7. 4. 2017.

[2] Dle názoru žalobce i toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Přes právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku městského soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 8 Af 40/2013 - 59, žalovaný opětovně trval na účelově formalistickém přístupu bez ohledu na argumentaci žalobce při posuzování žádosti. Žalovaný se nevypořádal s namítanou tvrdostí zákona a nesprávně poukazoval na porušení právních předpisů Evropské unie v oblasti veřejné podpory.

[3] Městský soud shora v záhlaví citovaným rozsudkem č. j. 6 Af 32/2017 - 38 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] Městský soud shledal, že žalovaný odstranil vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že napadené rozhodnutí neobsahovalo úvahu, v jakých okolnostech žalobcova případu spatřoval žalovaný tvrdost zákona v rozhodnutích o předchozích žádostech, zda se překrývají s důvody obsaženými v nynější žádosti, jakým způsobem je žalovaný zohlednil a proč nelze z důvodu tvrdosti zákona vzhledem k žalobcem nyní tvrzeným skutečnostem prominout zbylé penále; pro absenci této úvahy bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno. Stejně tak žalovaný podle městského soudu respektoval jeho výtku, že se nedostatečně zabýval argumentací žalobce k rozporu čl. II písm. A bod 2 a čl. II písm. B bod 14 pokynu žalovaného č. D-319, resp. č. D-330. Dle názoru městského soudu mělo dále pro posouzení věci význam již povolené prominutí části příslušenství daně. Pro správní uvážení při rozhodování o žádosti o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti zákona má hledisko faktického dopadu do majetkové situace žadatele nepřehlédnutelné postavení. V daném případě žalovaný k tomuto hledisku uvedl, že žalobci bylo celkem prominuto 80% penále a že tuto výši lze považovat již za dostatečnou.

[5] K námitce žalobce, že penále nemělo být stanoveno za celou dobu, kdy daň nebyla zaplacena, neboť termín zaplacení nemohl z důvodu postupu správce daně ovlivnit, městský soud zopakoval svůj právní názor, vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku, že v řízení o prominutí penále se žalobce nemůže domáhat jiného výpočtu výše penále, když má za to, že správce daně mohl postupovat při vymáhání dlužné částky daně na poddlužníkovi rychleji a že za dobu exekučního řízení by vůbec penále nemělo narůstat.

[6] Konečně městský soud uvedl, že pokud jde o čl. 107 Smlouvy o fungování EU, v něm je stanoveno, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem, nestanoví-li Smlouvy jinak. Vzhledem k tomu, že žalovaný pouze na toto ustanovení odkázal, ale jeho tvrzený dopad neoznačil přímo jako důvod pro nevyhovění žádosti, měl městský soud za to, že není účelné se touto problematikou zabývat, neboť citované ustanovení nemělo na posouzení věci žalovaným dopad.

II. Kasační stížnost žalobce a obsah dalších podání

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel v podané žalobě zcela jednoznačně uvedl, že nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání, a tedy bez jeho účasti. Neustále se opakuje stejný scénář, kdy žalovaný vydá zamítavé rozhodnutí, ve kterém neuvede přezkoumatelné důvody, přičemž argumentaci žalobce povětšinou přehlíží. Když soud jeho rozhodnutí zruší, vydá opět nepřezkoumatelné popř. nezákonné rozhodnutí. Městský soud přesto rozhodl bez nařízení jednání. Je sice pravda, že stěžovatel nereagoval na výzvu soudu ze dne 7. 8. 2017, č. j. 6 Af 32/2017 - 32, neboť mu připadal nesouhlas uvedený ve správní žalobě za dostatečně jasný a výzva soudu mu připadala jako ignorování jeho výslovného nesouhlasu.

[9] Stěžovatel je toho názoru, že městský soud měl na základě konkrétních okolností případu stěžovatele, které tento uvedl do správní žaloby, zkoumat, zda předem stanovené kritérium z pokynů ministerstva financí D-319 a D-330 (tj. jednak existence skutečností vylučujících vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti zákona, jednak zda úhrada daně, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, nebyla provedena dobrovolně, nýbrž vymožena exekučně) není diskriminační.

[10] V době podání (druhé) žádosti o prominutí příslušenství daně dne 10. 7. 2006 ani jeden z uvedených pokynů neplatil a jak uvedl žalovaný, neveřejný pokyn DS-129 platný v té době podmínku dobrovolné úhrady neobsahoval. Pokyn D-319 byl účinný od 1. 6. 2008 a Pokyn D-330 byl účinný od 1. 11. 2009. Protože žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele až dne 8. 9. 2008, a to tak, že ji zamítl, je otázkou, zda právě případ stěžovatele neovlivnil zařazení v předchozím odstavci zmíněné podmínky do pokynu D-319. V každém případě to byly orgány státu, jeho finanční správy, jež svými postupy, které byly navenek v souladu s právními předpisy a s jejich výkladem orgány státu, způsobily, že stěžovatel objektivně nebyl schopen uhradit dlužnou daň dobrovolně. Stěžovatel dále argumentuje

tím, že s ohledem na skutkové okolnosti případu došlo v jeho věci v podstatě k vyvlastnění majetku, a tedy porušení čl. 11 Listiny a čl. 1 Protokolu č. 1 Úmluvy.

[11] Žalovaný se nevypořádal s namítanou tvrdostí zákona a rozporem ve své argumentaci, když si vymyslel údajné porušení právních předpisů Evropské unie v oblasti veřejné podpory. Žalovaný prakticky v žádném svém rozhodnutí týkajícím se požadovaného prominutí příslušenství daně neuvedl žádnou správní úvahu, v níž by se vypořádal se všemi důvody uváděnými stěžovatelem.

[12] Konečně stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, neboť městský soud se nevypořádal s žalobními námitkami, kterými žalobce v žalobě rozporoval argumentaci žalovaného, jenž argumentoval případným porušením právních předpisů Evropské unie v oblasti veřejné podpory jako důvodem, pro který neshledal tvrdost zákona, který uloženým penále stíhá stěžovatele.

[13] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost **je důvodná** [§ 110 odst. 1 *in principio* s. ř. s.].

[16] Stěžovatel primárně uvádí, že krajský soud porušil ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Rozhodl totiž o žalobě bez nařízení jednání, ačkoliv s tím stěžovatel výslovně nesouhlasil. Tato námitka je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 As 61/2005 - 107, uvedl: „*Pokud účastník řízení již jednou vyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a soud mu následně doručí novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., na niž účastník nereaguje, nelze o věci samé rozhodnout bez jednání, neboť účastník svůj nesouhlas již jednou vyslovil. Právní fikci souhlasu s takovým projednáním věci tak za dané procesní situace nelze použít*.“ Tento závěr učinil Nejvyšší správní soud v situaci, kdy byla zástupkyni žalobců poslána výzva k udělení souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, avšak žalobci v reakci uvedli, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Krajský soud následně po doplnění žaloby poslal žalobcům novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., na kterou již žalobci nereagovali. Krajský soud následně rozhodl bez nařízení jednání.

[18] V nyní projednávané věci nereagoval stěžovatel již na první výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Za normálních okolností by se tak v řízení uplatnila fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. To by však platilo pouze za situace, kdy by stěžovatel zcela zřetelně nevyjádřil již v žalobě proti napadenému rozhodnutí svůj

nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Na poslední straně podané žaloby však stěžovatel jasně uvádí, že „*nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a tedy bez jeho účasti…*“ Je přitom vhodné zdůraznit, že v řízení před krajským soudem platí zásada, že k projednání věci dochází zásadně při nařízeném jednání podle § 49 s. ř. s. To, že krajský soud má za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. nebo § 76 s. ř. s. možnost rozhodnout také bez nařízení jednání, představuje výjimku ze jmenovaného pravidla. Pokud nejsou splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nebo § 76 s. ř. s., a přesto soud bez nařízení jednání rozhodne, jde o jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu ve věci samé. Nejvyšší správní soud přitom již vyslovil, že jakmile je jednou vysloven žalobcem nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, nelze v řízení využít fikce souhlasu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[19] Pokud takový závěr platí pro opakovanou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy byl nesouhlas vysloven v předchozí identické výzvě, tím spíše bude tento závěr platit pro první výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., pokud byl nesouhlas vysloven již v prvním podání, které žalobce soudu adresuje, tj. v žalobě. Je totiž potřeba respektovat rozhodnutí žalobce, který disponuje svými procesními právy, pokud dopředu informuje soud, že si nepřeje, aby se aplikoval § 51 s. ř. s. Takový nesouhlas samozřejmě je možné kdykoliv odvolat, projev vůle žalobce však musí být explicitně vyjádřen a žalobce k němu nesmí být nabádán. Žalobce zejména nelze nepřímo „přemlouvat“, aby svého procesního práva na konání jednání nevyužil, tím, že se mu i přes jeho předchozí jasně vyjádřenou vůli, aby se jednání konalo, zašle výzva, na niž by byl k tomu, aby účinky jeho vůle trvaly, nucen opět konat předepsaným způsobem (vyjádřit opět vůli, že jednání má proběhnout).
[20] Přestože by již tato vada byla dostatečná k tomu, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, zabýval se Nejvyšší správní soud z důvodu procesní ekonomie i důvodností dalších kasačních námitek stěžovatele.

[21] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí z povahy věci zkrátka nelze v rozsahu, v jakém je nepřezkoumatelné, věcně přezkoumat. Stěžovatel rozporuje způsob, jakým se krajský soud vypořádal s argumentací, kterou brojil proti části odůvodnění žalovaného, podle něhož by prominutí penále stěžovateli představovalo nedovolenou veřejnou podporu podle čl. 107 Smlouvy o fungování EU. Městský soud v napadeném rozsudku k námitce stěžovatele uvedl: „*Žalobce vyslovil rovněž nesouhlas s názorem žalovaného, že prominutí zbylé části penále by představovalo poskytnutí veřejné podpory ve smyslu čl. 107 Smlouvy o fungování Evropské unie. Toto své vyjádření žalovaný nijak blíže nekonkretizoval, avšak tento fakt nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Důvodem byl závěr žalovaného, že nejenže v tvrzení žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, ale dokonce v něm nelze spatřovat tvrdost zákona*.“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že argumentace porušením primárního práva EU byla jedním z důvodů, kterými žalovaný odůvodňoval nevyhovění žádosti stěžovatele o prominutí penále z důvodu zmírnění tvrdosti zákona. Nejvyšší správní soud v první řadě musí konstatovat, že samotný citovaný bod [35] napadeného rozsudku je vnitřně nekonzistentní, neboť na větu „*toto své vyjádření žalovaný nijak blíže nekonkretizoval, avšak tento fakt nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí*“ navazuje věta „*důvodem*

byl závěr žalovaného, že nejenže v tvrzení žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, ale dokonce v něm nelze spatřovat tvrdost zákona“. Městský soud chtěl patrně uvést, že argumentace udělením neoprávněné veřejné podpory nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatele ze strany žalovaného, čímž se chtěl městský soud vyhnout hodnocení toho, zda je argumentace žalovaného přiléhavá. I kdyby tomu tak bylo (a v určitých případech by jistě bylo zcela v pořádku takto postupovat), v nyní projednávané věci se nelze s městským soudem ztotožnit, neboť z napadeného rozsudku vůbec nevyplývá, jak městský soud dospěl k závěru, že argumentace poskytnutím neoprávněné veřejné podpory nebyla podstatná pro zamítnutí žádosti.

[22] Napadené rozhodnutí je již několikátým rozhodnutím o žádosti stěžovatele o prominutí penále v řadě. Předchozí rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno již citovaným rozsudkem městského soudu č. j. 8 Af 40/2013 - 59. Městský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným z důvodu, že neobsahovalo žádné odůvodnění rozdílného postupu při vyřizování první, druhé a čtvrté žádosti, kdy na základě první a čtvrté žádosti žalobce mu byla část penále prominuta a naopak druhé žádosti vyhověno nebylo s odůvodněním, že prominutí není možné, neboť daň nebyla uhrazena dobrovolně. Městský soud k tomu uvedl, že „*napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu o tom, v jakých okolnostech žalobcova případu spatřovalo ministerstvo tvrdost zákona v rozhodnutích o předchozích žádostech, zda se překrývají s důvody obsaženými v nynější žádosti, jakým způsobem je ministerstvo zohlednilo, a proč nelze z důvodu tvrdosti zákona vzhledem k žalobcem nyní tvrzeným skutečnostem prominout zbylé penále.*“

[23] Na základě tohoto právního názoru městského soudu pak žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí uvedl: „*Aby tudíž mohla být předmětná okolnost Ministerstvem financí zohledněna, muselo by shledat důvody hodné zvláštního zřetele, na jejichž základě by bylo možné se při výkladu neurčitého právního pojmu tvrdosti zákona odchýlit od stávající správní praxe a postupovat nad rámec Pokynu č. D-330, přičemž je nutno konstatovat, že takový postup by vedl k poskytnutí veřejné podpory ve smyslu čl. 107 Smlouvy o fungování Evropské unie. Ministerstvo financí nejenže v uvedeném tvrzení daňového subjektu neshledalo důvody zvláštního zřetele hodné, nýbrž má za to, že v něm vůbec nelze spatřovat tvrdost zákona (...).*“ V další části pak žalovaný uvádí: „*Z tohoto důvodu došlo k vybočení z ustálené správní praxe a daňovému subjektu bylo částečně prominuto příslušenství daně nad rámec Pokynu č. D-330. Na základě dostupných podkladů se přitom jeví, že Ministerstvo financí postupem ve prospěch daňového subjektu porušilo právní předpisy Evropské unie v oblasti veřejné podpory a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem (...).*“ Z citovaných pasáží je zjevné, že žalovaný vyslovil v napadeném rozhodnutí dvě teze: 1) porušení pokynu č. D-330 vede (může v určitých případech vést) k poskytnutí neoprávněné veřejné podpory, 2) poskytnutí této neoprávněné veřejné podpory vede k nezákonnosti rozhodnutí o vyhovění žádosti o prominutí penále. Touto argumentací taktéž žalovaný odůvodnil, proč rozhodl odlišně o druhé (zamítavé) a čtvrté (vyhovující) žádosti stěžovatele o prominutí penále, o nichž rozhodoval v obou případech již za účinnosti pokynu č. D-330, který obsahoval podmínku dobrovolného uhrazení daně pro možnost prominutí alespoň části penále. Byl to přitom městský soud, kdo zavázal žalovaného k vysvětlení, proč bylo o těchto žádostech rozhodnuto odlišně, ačkoliv v obou případech žalovaný rozhodoval za situace, kdy stěžovatel daň dobrovolně neuhradil.

[24] Pokud tedy městský soud zavázal žalovaného k doplnění odůvodnění rozhodnutí o žádosti stěžovatele v určitém rozsahu, ale následně nevyhodnotil přiléhavost části odůvodnění žalovaného, kterou žalovaný zjevně doplnil na základě závazného právního názoru městského soudu, musí být takové rozhodnutí městského soudu shledáno nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud totiž nemůže přezkoumat právní hodnocení zákonnosti rozhodnutí žalovaného krajským soudem, pokud odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu takové právní hodnocení neobsahuje.

[25] Stejně tak je však nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se žalovaný nevypořádal s namítanou tvrdostí zákona a rozporem ve své argumentaci, když si vymyslel údajné porušení právních předpisů EU v oblasti poskytování veřejné podpory. Nejvyšší správní soud opakuje, že žalovaný odůvodnil odlišné rozhodnutí o druhé a čtvrté žádosti stěžovatele tím, že v případě rozhodnutí o čtvrté (kladně vyřízené) žádosti stěžovatele o prominutí penále došlo k odchýlení od ustálené správní praxe a postupu nad rámec pokynu č. D-330, což mělo také za následek nezákonnost předmětného rozhodnutí, neboť došlo k porušení předpisů EU v oblasti veřejné podpory. V napadeném rozhodnutí však absentuje jakékoliv odůvodnění, na základě kterého by bylo možné dovodit, z čeho žalovaný dovozuje, že 1) odchýlení se od pokynu č. D-330 (tedy interního předpisu, který má pouze obsahovat předvídatelná a předem deklarovaná kritéria pro uplatnění správního uvážení) představuje porušení předpisů EU v oblasti poskytování veřejné podpory a 2) že odchýlení od pokynu č. D-330 či údajné porušení předpisů EU v oblasti veřejné podpory způsobuje nezákonnost rozhodnutí o prominutí penále. Předmětné otázky jsou přitom stěžejní pro posouzení toho, zda vůbec žalovaný na základě zákonných důvodů (kritérií pro odlišné závěry) odlišil rozdílné rozhodnutí o druhé a čtvrté žádosti stěžovatele o prominutí penále z doměřené daně z příjmů fyzických osob, k čemuž jej městský soud v předchozím zrušujícím rozsudku zavázal. Městský soud však uvedené nedostatky rozhodnutí žalovaného, jež způsobily jeho nepřezkoumatelnost, nerozpoznal a rozhodnutí nezrušil, ač k tomu již v řízení před městským soudem byly důvody.

[26] Nejvyšší správní soud tak shledal, že napadený rozsudek trpí vadami, pro něž je důvodné jej zrušit, avšak zároveň že pro vady, které zde byly již v řízení před městským soudem, je důvodné zrušit taktéž napadené rozhodnutí žalovaného. Dalšími námitkami, týkajícími se věcného posouzení žádosti stěžovatele, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by za dané situace vybočil ze své zásadně přezkumné role ve vztahu ke správnímu soudu první instance.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Již městský soud měl k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zrušit; Nejvyšší správní soud proto zrušil též rozhodnutí žalovaného.

[28] Za této situace Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[29] Žalovaný v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti procesně neuspěl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů těchto řízení. Stěžovatel měl v obou řízeních procesní úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. Stěžovatel vynaložil soudní poplatky v celkové výši 8000 Kč (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost). Žalovaný je proto povinen mu tyto vynaložené náklady nahradit.

[30] Stěžovatel byl v řízení o žalobě zastoupen daňovým poradcem ARIADNA s. r. o. V řízení o žalobě učinil tento zástupce dva úkony právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě je plátcem DPH, odměnu je proto třeba zvýšit o částku 1428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně.

[31] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Alexandrem Klimešem, který v tomto řízení učinil dva úkony právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], za které mu náleží odměna ve výši 6800 Kč (2x 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 2x 300 Kč), taktéž zvýšená o částku 1428 Kč, odpovídající 21% sazbě DPH. Náhradu nákladů za přípravu a převzetí zastoupení Nejvyšší správní soud stěžovateli přiznal z toho důvodu, že zástupce stěžovatele z řízení o žalobě již nemohl stěžovatele v řízení o kasační stížnosti zastupovat z důvodu požadavku právního vzdělání zástupce stěžovatele podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[32] Celkem je tak žalovaný povinen nahradit stěžovateli náklady řízení ve výši 24 456 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce Mgr. Alexandra Klimeše. K jejímu zaplacení Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu